***60 ГОДИНИ СПИСАНИЕ "ЗАРИ" С Йордан МЛАДЕНОВ, дългогодишен редактор в списание "Зари", разговаря Димитрина МИХАЙЛОВА**

- В продължение на много години ти беше наш колега, всъщност откога работиш в редакцията на "Зари"?
- Започнах от 1981 година и напуснах през 1999 година - това са точно осемнадесет години. По онова време бяхме трима редактори - Мира Попова, Таня Йовева и аз. Главен редактор беше г-жа Елицина. Разбира се имаше и други редактори, които бяха изпращани при нас за по-кратко или по-продължително време, но за всички не мога да си спомня. Един от тях беше Ганчо Ангелов. Малко след мен в редакцията като заместник главен редактор постъпи Слава Ганева, а след това като редактор и Тони Марков. За извършване на огромната техническа работа ни помагаха две сътруднички. Освен това на хонорар или както сега е прието да се казва по граждански договор към редакцията на списанието работеха един художник, един фотограф и много сътрудници. Сътрудниците водеха различни рубрики - например хумористичната страница се водеше от Тодор Климентов. Имаше коректор и чистачка. Това беше екипът на редакцията, когато аз постъпих на работа.
Печатните издания в България по онова време имаха свой методически, ръководен или консултативен, орган, който се наричаше "Редакционна колегия". Своята редакционна колегия имаше и нашето списание. По-късно тя беше разпусната. Всеки месец на свое заседание редколегията разглеждаше материалите за предстоящия брой. Нейните членове изразяваха своето мнение за всеки материал, даже можеха да спрат някой от тях.
- Това цензура ли означаваше?
- Не може да се твърди, че е имало някаква сериозна цензура. Аз си спомням, например, че веднъж възникна голям спор. Професорът по офталмология Константинов беше член на редколегията и не някой друг, а именно той спря един материал.
Един от новодошлите редактори, които минаха и заминаха през редакцията - Боян Петков беше написал материал за някакви екстрасенси, които едва ли не с магьоснически средства лекували катаракта, хората ей така проглеждали и т.н. Тогава професорът каза, че това са глупости и че ако този материал се пусне, то той незабавно ще напусне редакционната колегия. Това беше единственият случай, когато е спиран материал. Отделен въпрос е, че преди 89-а година ние, като всички български журналисти, много добре знаехме какво можеше и какво не можеше да се пише. По-скоро можем да говорим, че тогава имаше не толкова цензура, а автоцензура.
С приближаването на 89-а година започнаха да възникват и някой спорове с ръководството на Съюза на слепите по повод на някои наши публикации, имаше и сериозни дискусии, но и те не са си позволявали да спират материали.
Случвало ми се е по повод на моя публикация да имам среща с председателя на Съюза. Тогава председател беше г-н Янаки Градев. По повод на нещо написано от мен, той ми казваше, че това е мое мнение, на което аз имам право. Той може и да не е бил съгласен с мен, но никога не ми е спиран

материал.
Нещо повече. Страниците на списанието бяха винаги отворени за всеки, който се е почувствал по някакъв начин засегнат от публикуван в списанието материал. За отговор ние му предоставяхме толкова страници, колкото са написани по засегналия го проблем.
- Освен редакторите кой друг пишеше в списанието, имаше ли някакви ограничения?
- Имаше доста съюзни членове, които редовно ни изпращаха материали. За "Зари" пишеха и доста външни автори.
Спомням си, че по веднъж в годината събирахме нашите дописници, така ги наричахме тогава. На тези срещи ние им давахме инструкции към какви проблеми да се насочват, кои проблеми са интересни за нашите читатели. Техните дописки бяха сравнително кратички - информации за живота на организациите, някакви новини и т.н. На тези годишни срещи се събираха около 20-30 дописници. Въпреки че те не бяха професионални журналисти, техните дописки ни даваха по-пълна и по-автентична картина за живота в съюзните организации.
- А какви рубрики имахте тогава?
Имахме рубрика, която отразяваше живота на местните и районните организации на ССБ. Проблемите на стопанската дейност се отразяваха в рубриката, която през годините се оформи като "Икономика, бизнес, пазар".
Имахме и рубрика "Разкази за родината". В нея се разказваше за някоя красива местност в България или за някой завод. После я махнахме, защото по никакъв начин не беше свързана с живота на слепите. В тази връзка си спомням, че ние правехме публично обсъждане на списанието в рамките на цялата журналистическа гилдия, като организирахме открити срещи в Съюза на българските журналисти. Лично аз съм ходил поне на три такива обсъждания. На тези срещи се обсъждаха материалите на списанието с външни журналисти. Колегите от другите медии ни даваха своите препоръки за това какво можем да променим. При едно от тези обсъждания един от тях каза: "Бе, каква е тая рубрика "Разкази за родината", вие все едно, че адресирате списанието към читатели, живеещи в чужбина?". По-късно и ние се убедихме в безсмислеността на тази рубрика и я свалихме. Имаше хумористична страница, където публикувахме фейлетони, които вече бяха излезли някъде или бяха излъчени по радиото. Тя също не беше от най-добрите ни постижения.
В началото, много отдавна, имаше рубрика за децата, която ние спряхме и после Георги Братанов я възстанови. Естествено имаше и рубрика "Поглед към света" за живота на слепите в чужбина. Това бяха основните рубрики. Известно време се опитвахме да поддържаме и рубрика от рода на запознанствата, но тя, някак от само себе си, изчезна.
- Ти си работил при трима главни редактори, при кого от тях списанието най-много ти харесваше?
- Това е вярно, аз започнах при Лиляна Елицина, после дойде Спас Карафезов, а след това и Гошо Братанов. При Елицина списанието беше интересно, защото имахме много сътрудници. От друга страна обаче, като интересни материали за четене, времето след 89-а година предлагаше много повече. Самото време вече беше много интересно, което съответно се отрази и върху качествата на материалите. Мисля, че в началото на 90-а година главен редактор вече беше Спас Карафезов.
По времето на прехода започнаха интересни движения в държавата, а и в самия съюз. Тогава материалите ни не бяха посветени само на съюзна тематика. Мисля даже, че, увлечени от самото време, ние малко попрекалихме и бяхме го ударили повечко на политика, например списание "Кръгозор", което тогава беше с научнопопулярни материали излизаше изключително с политически статии. После, понеже аз го правех, се убедих, че не всичко е политика и върнахме предишната тематика.
Моето лично мнение е, че при Гошо Братанов малко се затворихме. Струва ми се, че дори започнахме да бягаме от големите проблеми на слепите. 90-те години бяха преломно време, именно тогава се решаваше по какъв път ще тръгне Съюзът на слепите в България, а ние малко си пишехме за рутинни неща и бягахме от сериозните проблеми в нашата организация.
- Освен списание "Зари" какви други списания издавахте?
- Излизаха специализирани издания за жените, литературно издание, списание за децата "Другарче". По-късно започнахме да издаваме и списание за тийнейджърите, а списание "Кръгозор" е излизало винаги. Говорещите списания "Знание" и "Съвременност" излизаха отначало на ленти, а по-късно на касети.Покрай демократичния процес в страната ние с Тони Марков и Владислав Кацарски издавахме

известно време списание "Куриер". Неговото издаване започна покрай подготовката за извънредния конгрес на Съюза. То излизаше и на брайл, и на плоскопечатен шрифт. Имахме идеята да го издаваме паралелно със "Зари". Издадохме няколко броя, после продължихме само в говорещ вариант, но събитията отминаха и ние престанахме да го издаваме. Сега от позицията на изминалото време можем да си дадем по-точна сметка кое е било добре и кое не. Аз лично продължавам да мисля, че това почти мимолетно наше начинание имаше своята положителна роля в започващата демократизация на нашия съюз.
- Сигурно можеш да разкажеш някоя интересна случка от живота на колегите в редакцията?
- Като два апогея, ако може така да се изразя, лично аз смятам две неща.
Едното беше през 89-а година. След като у нас вече бяха започнали промените, започнаха и събитията в Румъния. Беше през декември, ние от редакцията събрахме пари и направихме колет, въпреки че и в България нямаше много какво да се купи по онова време като храна. Но ние изпратихме помощ на румънските ни колеги, защото по радиото съобщаваха, че там е много тежко положението. После получихме съобщение, че колетът с хранителни продукти така и не е стигнал, защото пощите са го държали някъде си и впоследствие е бил унищожен.
Второто нещо, което си спомням с много голямо задоволство, е как за една Коледа събрахме пари помежду си и подарихме на едни дечица без родители чисто ново колело.
- В кой момент от работата си в редакцията си се чувствал най-неудовлетворен, имало ли е неудобни моменти?
- За мен най-големият резил от цялото съществуване на редакцията бяха трите години, в които не излизаха брайловите списания. Дори и сега никой не може да ме убеди, че не е имало начин да се намерят пари, за да се купи хартия. Още по-интересното е, че през тези три години хората продължаваха да се абонират за списанията. Това всъщност още веднъж показа колко нашите издания са нужни за хората. В този период съм се чувствал най-ужасно, защото ние в редакцията подготвяхме съответните броеве, трупахме ги на камара, а после, доколкото си спомням, ги издадохме накуп. Съюзът на слепите вероятно е изпадал и в по-тежки финансови кризи, но мисля, че редакцията никога не е изпадала в по-лошо положение.
- А сега за разнообразие и малко за да избягаме от прекалено сериозния тон на разговора, ще те помоля да разкажеш и нещо весело и забавно от живота на редакцията, такова каквото ти си го запомнил.
- Не мога да се оплача от живота и работата с колегите в редакцията. Естествено е, че от време на време на всички е необходимо да общуват помежду си и в по-свободна обстановка. Не мога да не ти разкажа как веднъж решихме скромно да отпразнуваме осми март. Много скромно го отпочнахме. Купихме си 6 килограма фино свинско месце и други вкусотии и разбира се прилично количество добро вино. На два грила, които бяхме си донесли от вкъщи, се въртеше месото. Бяхме заедно с момичетата от фонотеката и изкарахме много приятно. Аз бях обещал да заведа жена си на ресторант за празника, но познай от три пъти дали това се случи. Много хубави и весели моменти мога да разкажа, но този купон е оставил у мен изключително приятен спомен. И в тази връзка искам да ти припомня с какво най-вече съм известен на колегите си и на хората, които често са идвали в редакцията. Имахме традиция да празнуваме всички наши рождени дни и други празници. Аз винаги имах отговорното и много приятно за мен задължение да ходя да купувам виното от емблематичния за всички ценители магазин "Бай Генчо". Дори и сега, след двадесет години, когато ме срещат колеги и приятели всичките си спомнят и казват - "ти все ходеше и носеше виното от бай Генчо". Ето с това съм известен и си го спомням като изключително приятно задължение.
- Независимо от това, че през доста голяма част от времето си живееш в Англия, ти все пак продължаваш да ни изпращаш материали и вероятно продължаваш да следиш изданията на редакцията. Като човек с богат опит какви препоръки би дал?
- Разбира се, че следя, разбира се, че чета всеки брой на списанието. Вярно е, че това е орган на Съюза на слепите, а който дава парите, той поръчва музиката, но кардиналните проблеми на слепите невинаги са свързани с организационния живот на Съюза. Разбира се заседанията на управителния съвет и други проблеми трябва да се отразяват на страниците на списанието, защото те вълнуват много съюзни членове, но повече внимание трябва да се отделя и на проблеми като интеграцията на слепите ученици, на проблемите на трудоустрояването на незрящите, което вече не е само работа на Съюза. Мисля, че трябва да се пише повече за нещата, които се породиха от новото време. Да се публикува повече

информация за чуждестранния опит в тези сфери.
Спокойно мога да кажа, че без изплащането на хонорари на сътрудниците и с толкова малък екип, и с ангажиментите за издаването на толкова много говорещи и брайлови списания, работата на редакцията е наистина добра. Навремето за нищо и никакъв материал на дописниците се плащаха между 10 и 15 лв., а това тогава не бяха съвсем малко пари. За превод също се плащаше. А така без пари - трябва много да го е напънало човека, та да даде материал за публикация при вас.
Тази година се навършват 60 години от съществуването на списанието, а това е една почетна възраст за много малко списания в България - те се появяват и изчезват, а ето това списание е просъществувало и дай Боже да просъществува, защото, както ти казах, хората имат нужда от него във всичките му форми на разпространение.

25 напрегнати и ползотворни години

Сама не разбрах как неусетно изминаха 25 години в редакцията на списание "Зари".
Това бяха едни от хубавите ми години, прекарани заедно с колегите и семейството ми.
През този период за мен се случиха много важни неща. Създадох семейство, отгледах и възпитах две деца и работих упорито за развитието на списанието. Отначало започнах да пиша за хора, успели да се изявят в обществото, независимо от загубеното си зрение. След това пътувах много из страната и пишех критични материали за нашите ПП "Успех". Занимавах се дори и със спортната дейност. Не мога да не призная, че имаше вълнуващи моменти в тези командировки. Усещах желанието на хората за борба за надмощие, чувствах решимостта им за победа. Възхищавах се на тези, които бягаха по пистите, независимо че не виждат. Отразявах и международни срещи, които бяха изпълнени с много напрежение и възможности за изява на хората с увреждания. Научих се, че много важно за един журналист е да бъде организиран и инициативен. Разбрах, че всичко зависи от мен. Аз сама предлагах на главния редактор Минчо Стоянов къде да отида и какво да напиша. Пътувах много из страната и събирах материали. Вълнуваха ме срещите с хората. Винаги съм искала, освен интервютата, които правех с тях, и с нещо да им помагам.
Работата ми беше свързана и с подготвянето на говорещите списания "Знание" и "Съвременност", както и на списание "Женски свят" на брайл. То беше търсено много от жените с увредено зрение, защото успявах да подбирам с любов интересни материали от пресата и да им предоставям добри рецепти за готвене. Всичко това правех отговорно и задълбочено, но невинаги в редакцията разчитахме на добър микроклимат. Често се събирахме заедно по хубави поводи – обменяхме мисли и разговаряхме дълго. Но не мога да отмина и неприятните моменти в работата. Особено в тази посока нещата се задълбочиха, когато дългогодишният главен редактор на списанието ни напусна и трябваше, макар и за малко, главен редактор да стане Лиляна Елицина. Тя работеше на принципа: "Разделяй и владей". Вината за всичко търсеше в хората със загубено зрение. Вместо да работим ползотворно, голяма част от времето прекарвахме в спорове.
Заедно започнахме работа с колежката Мира Попова, след това се присъедини и Йордан Младенов. Обичах с тях да разговарям и да споря.
За мен те си останаха добрите колеги, с които винаги намирахме общ език и теми за разговор.
Независимо от всичко намирахме интересни материали и читателите харесваха списанието. Сега, за съжаление, то не е това, което трябва да бъде. Не защото хората, които работят в редакцията, не могат да го правят както трябва, а защото не се създават необходимите условия за неговото развитие от страна на ръководството на Съюза на слепите.
Днес вече възможностите за получаване на информация са големи, благодарение на новите технологии и затова конкуренцията е сериозна. Пожелавам на екипа на сп. "Зари" да работи повече и да настоява списанието да придобива по-добър облик, за да бъде търсено и четено от повече хора.
Аз издавам свое електронно списание "Достоен живот" и когато разполагам със средства то излиза и се разпространява из страната.
Ако някой проявява интерес, може да го потърси в посочените сайтове.

http://dostoenjivot.hit.bg/

http://www.dignifiedlife.org/

Таня ЙОВЕВА

АБОНИРАЙТЕ СЕ Абонаментна кампания 2011

Уважаеми читатели,

Започна абонаментната кампания за изданията на ССБ за 2011 година.

За да направите своя абонамент, вие можете да се обърнете за съдействие към председателите на РСО и ТСО.
Абонаментната кампания за 2011 година ще продължи до 15 декември!
Абонаментът за списание "Зари" на зрящо става само в пощенските станции. Каталожният номер на сп. "Зари" е 1322. Абонаментът за цялата година е 6 лева. Краен срок - 15 декември 2010 г.!

През 2011 г. ще излизат следните брайлови списания:

"Зари" - 12 книжки, цена - 6 лв.
"Кръгозор" - 12 книжки по 30 хил. знака, цена - 4.80 лв.
"Спортен преглед" - 12 книжки по 30 хил. знака, цена - 4.80 лв.
"Женски свят" - 6 книжки по 60 хил. знака, цена - 4.80 лв.
"Вариант" - 6 книжки по 30 хил. знака, цена - 2.40 лв.
"Светулка" - 6 книжки по 60 хил. знака, цена - 4.80 лв.
"Минерва" - 6 книжки по 60 хил. знака, цена - 4.80 лв.

През 2011 г. дискът с говорещите списания "Знание", "Съвременност", "Домашен съветник", "Литературен калейдоскоп" и "Зари" ще излиза всеки месец.
Информацията на диска ще е в обем средно около 18 часа.
Годишният абонамент е 8 лева за 12 броя CD.

Моля, включете се в списъците за абонамент при председателите на РСО и ТСО или ни изпратете писмо за индивидуалния ви абонамент, което да съдържа трите ви имена и пълния ви адрес, както и имената на списанията, за които желаете да се абонирате.
Парите за брайловите издания и за диска с говорещите списания можете да преведете на банковата сметка на Съюза на слепите в България - СЖ "Експресбанк" АД, клон София, банкова сметка - BG15TTBB94001521039947, банков код - TTBBBG22.
Сумите могат да се внасят и директно в касата на ССБ в сградата на ЦУ.
Писмата, списъците с абонатите за брайловите и говорещите списания - имената и адресите, както и номерата на квитанциите, изпращайте на адрес:

1309 София, ул. "Найчо Цанов" № 172
до редакцията на сп. "Зари"

Краен срок - 15 декември!

Уважаеми читатели,

Започна и абонаментът за книги на CD за 2011 година.

Абонаментът за полугодие е 15 лв. за 15 диска, а за цялата година - 25 лв. за 30 диска.
Парите за абонамент можете да преведете на банковата сметка на Съюза на слепите в България - СЖ "Експресбанк" АД, клон София, банкова сметка - BG15TTBB94001521039947, банков код - TTBBBG22.
Сумите могат да се внасят и директно в касата на ССБ в сградата на ЦУ.
Имената и адресите, както и номерата на квитанциите, изпращайте на адрес:
1309 София, ул. "Найчо Цанов" № 172
до Централната фонобиблиотека на ССБ

Телефон за справки: 02/ 812 70 44

Краен срок за абонамент - 15 януари 2011 г.

И през 2011 г. Звукозаписното студио ще ви предоставя услугата сами да избирате предпочитаните от вас книги. Цената за CD с избрани от вас произведения е 3 лева, като желаещият заявява кои точно книги да му бъдат записани. Тази услуга се предлага в течение на цялата година и не е обвързана с абонамент.

ВЪТРЕШНО СЪЮЗНА ДЕЙНОСТ Обръщение на председателя на ССБ до председателите на РСО

Уважаеми госпожи и господа,

В момента в България се води тежка дискусия относно налагащите се промени в пенсионната система. На 4.08.2010 г. правителството прие проект на Закон за изменение и допълнение на Кодекса за социалното осигуряване, в който е предвидено отнемане на правото на добавка към пенсията, представляваща процент от социално инвалидната пенсия. Ръководителите на национално представителните организации на и за хора с увреждания участвахме в поредица от срещи и кръгли маси, на които се обсъждаше пенсионната реформа. Независимо от нашите категорични протести, високопоставени държавни служители внушават на обществото, чрез изявленията си, че в България един от големите проблеми за бюджета на НОИ е наличието на голям брой инвалидни пенсии, от които значителна част са предоставени в нарушение на закона.
На заседание на национално представителните организации на и за хора с увреждания взехме решение да организираме национална кампания от протестни действия във всички областни центрове в страната. Тя ще се проведе в два етапа:

1. Изпращане на открито писмо до всички медии, министъра на труда и социалната политика и управителя на НОИ, в което протестираме срещу явния стремеж за създаване на негативни тенденции към хората с увреждания.

2. През месец септември 2010 г., заедно с представители на сродни организации на хора с увреждания, следва да се организират срещи с депутати от вашия регион, на които да бъдат връчени официалните документи, в които изразяваме своето несъгласие с обсъжданите законови промени.

Уважаеми госпожи и господа, дълбоко вярвам, че осъзнавате значимостта на момента. Днес, повече отвсякога, всички хора с увреждания трябва да демонстрираме несъгласието си с посегателствата върху нашите права и волята ни за борба с всички законови средства.
Разчитам на вашата максимална активност, за да не допуснем заедно от доходите на хората с увреждания в България да бъдат отнети 240 милиона лева годишно.

Председател на ССБ:

Васил ДОЛАПЧИЕВ

Становище

ДО
МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Г-Н БОЙКО БОРИСОВ

КОПИЕ: ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ
НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
Г-ЖА ЦЕЦКА ЦАЧЕВА

КОПИЕ: ДО
ЗАМ. МИНИСТЪР-
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
И МИНИСТЪР НА ФИНАНСИТЕ
Г-Н СИМЕОН ДЯНКОВ

КОПИЕ: ДО
МИНИСТЪРА НА ТРУДА
И СОЦИАЛНАТА ПОЛИТИКА
Г-Н ТОТЮ МЛАДЕНОВ

КОПИЕ: ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ
НА КОМИСИЯТА ПО ТРУДА
И СОЦИАЛНАТА ПОЛИТИКА
КЪМ НАРОДНО СЪБРАНИЕ
Г-Н ДРАГОМИР СТОЙНЕВ

С Т А Н О В И Щ Е

На национално представителните организации на и за хора с увреждания

ОТНОСНО: Проект на Закон за изменение и допълнение на Кодекса за социално осигуряване

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ,

Предвижданите от правителството съществени промени в пенсионната система водят до ограничаване правата на хората с увреждания. Те чувствително намаляват техните доходи, формирани основно от пенсия за инвалидност и добавка в размер на 25% от социалната пенсия за инвалидност. Съгласно данни, публикувани в сайта на НОИ - "Средният размер на пенсията за инвалидност поради трудова злополука и професионална болест е 227.56 лв., а пенсионерите с пенсии, несвързани с трудова дейност, които са за сметка на републиканския бюджет получават средно по 140.00 лв."
Ние, национално представителните организации на и за хора с увреждания, легитимни представители на 180 000 български граждани със специфични възможности, не приемаме параграф 40 от проекта на Закон за изменение и допълнение на Кодекса за социално осигуряване, отменящ чл.101, ал. 3, изречение 2.

Ние категорично настояваме за гаранции от страна на Правителството, че бъдещата пенсионна реформа няма да се отрази негативно върху доходите на гражданите в неравностойно социално положение.
С цел избягване на всякакви спекулации и бъдещи дискриминационни решения предлагаме: Правителството да приеме проектозакон за изменение и допълнение на Закона за социално подпомагане, в който да се регламентират редът и условията, при които ще се получава добавката в размер на 25% от социално-инвалидната пенсия.
Ние защитаваме действащия режим в Кодекса за социално осигуряване, който не обвързва това право с подоходен тест.

МОТИВИ:

В обсъждания проект за закон не са предвидени гаранции за запазване на дискутирания доход за правоимащите в момента хора с увреждания. От публични изявления в медиите и на организираните кръгли маси във връзка с пенсионната реформа на представители на НОИ и МТСП научихме, че това право ще бъде преместено в Закона за социално подпомагане. Правителството планира то да се реализира при нови условия и ред, които не са ни известни. Ние сме убедени, че при липсата на яснота при бъдещото законодателно решение се създават условия за въвеждането на подоходен принцип или други тестове, ограничаващи във висока степен кръга на правоимащите.

Добавката в размер на 25% от социалната инвалидна пенсия, видно от цитираните по-горе данни, представлява 13-25% от средната пенсия за инвалидност поради трудова злополука и професионална болест или от средната пенсията несвързана с трудова дейност. Чувствителният спад на доходите на хората с увреждания, вследствие отнемането на това право, ще доведе до значително влошаване на качеството им на живот, което и без това е далеч от средните европейските стандарти.

Национално представителните организации на и за хора с увреждания твърдим, че от тази мярка ще пострадат 350 000 - 400 000 граждани в неравностойно социално положение. Ние считаме, че българското правителство няма право да стовари цялата тежест на кризата в икономиката и пенсионната система върху хората с увреждания. От предвидените реформи най-пряко ще бъдат засегнати доходите на хората със специфични възможности, които имат най-малък шанс за ресоциализация и интеграция в обществото поради водената държавна политика през последните 20 години.

Национално представителните организации на и за хора с увреждания сме убедени, че само паралелното разглеждане на проектозаконите за изменение и допълнение на Кодекса за социално осигуряване и Закона за социалното подпомагане ще гарантира запазване правата на хората с увреждания в България.

Уважаеми господин министър-председател,

Вие многократно заявихте в публичното пространство, че предвижданите промени в пенсионната система няма да доведат до намаляване на доходите на българските граждани. Ние категорично настояваме да изпълните декларираните ангажименти и да не допуснете при изменения на Закона за социално подпомагане въвеждането на подоходни или друг вид тестове, които ще целят отнемане на права на няколкостотин хиляди български граждани с увреждания.

С уважение:

Асоциация на родителите на деца с нарушено зрение
Председател - Лазар Живанкин

Асоциация "Национален съюз на кооперациите на инвалидите, Национална федерация на

работодателите на инвалидите
и Съюз на военноинвалидните кооперации в България"
Председател - Маринела Ангелова

Асоциация на родителите на деца с увреден слух
Председател - Мария Кръстева

Асоциация на родители на деца с епилепсия
Председател - Веска Събева

Българска асоциация за невро-мускулни заболявания
Председател - Виолета Антонова

Българска асоциация за лица с интелектуални затруднения
Председател - Мария Недялкова

Българска асоциация "Диабет"
Председател - Димитър Богданов

Комисия по интеграция на хората с увреждания
Изпълнителен директор - Васко Кузев

Съюз на глухите в България
Председател - Васил Панев

Съюз на инвалидите в България
Председател - Красимир Коцев

Център за психологически изследвания
Председател - д-р Диана Инджова, Ph.D.

Национален център за социална рехабилитация
Председател - Пламен Захариев

Съюз на слепите в България
Председател - Васил Долапчиев

Съюз на военноинвалидите и военнопострадалите
Председател - Петър Велчев

Национална асоциация на сляпо-глухите в България
Председател - Димитър Парапанов

Национален център за рехабилитация на слепи
Изпълнителен директор – Стефан Данчев

Национална потребителна кооперация на слепите в България
Председател - Михаил Кърлин

Национален съюз на трудово-производителните кооперации
Председател - Стилиян Баласопулов

Национална организация "Малки български хора"

Президент - Светослав Чернев

София, 27 август 2010 г.

Открито писмо

ДО
ВСИЧКИ НАЦИОНАЛНИ МЕДИИ

МИНИСТЕРСТВО НА ТРУДА И
СОЦИАЛНАТА ПОЛИТИКА

НАЦИОНАЛЕН ОСИГУРИТЕЛЕН
ИНСТИТУТ

О Т К Р И Т О П И С М О
ОТ НАЦИОНАЛНО ПРЕДСТАВИТЕЛНИТЕ ОРГАНИЗАЦИИ НА И ЗА ХОРА С УВРЕЖДАНИЯ

ОТНОСНО: Целенасочено създаване на негативни обществени нагласи към хората с увреждания и отнемане на техни права в процеса на обсъждане на пенсионната реформа в България

Уважаеми госпожи и господа,

Ние, национално представителните организации на и за хора с увреждания, защитаващи правата на 180 000 български граждани със специфични възможности, протестираме срещу опитите да бъдат противопоставени различни социални групи в процеса на обсъждане на необходимите пенсионни промени. С тревога наблюдаваме периодичните публични изявления на високопоставени държавни служители и политици, които участват при формирането на националната социална политика. Те се опитват да внушат, че хората с увреждания са източник на мащабни корупционни практики, водещи до завишен брой на лицата с увреждания и непосилни разходи за държавния бюджет. Най-отговорно заявяваме, че по данни на Европейския форум на инвалидите в Европейската общност има 65 милиона граждани с различен вид и степен на увреждане, представляващи 11-13% от населението на отделните държави. При наличния стандарт на живот и действащата в продължение на 20 години здравна система в страната няма логика да очакваме, че числеността на тази социална група от обществото е чувствително по-малка в България.
Поради голямата обществена значимост на промените в пенсионната система правителството организира серия от публични дискусии. На 26 юли 2010 г. в хотел "Родина", гр.София, от 15.30 ч. се проведе поредната кръгла маса по въпросите на предстоящата пенсионна реформа, организирана от Министерство на труда и социалната политика и Националния осигурителен институт и с участието на неправителствените организации на пенсионерите и инвалидите. Дискусията се водеше лично от управителя на НОИ госпожа Христина Митрева. Сред присъстващите беше проведена анкета с цел оценка на публичните нагласи спрямо различни аспекти на обсъжданите промени. Чрез некоректната и тенденциозна формулировка на някои от въпросите от анкетата се прави поредният открит опит за създаване на негативно отношение към хората с увреждания, което е видно от следния текст:

"6. Трябва ли, според вас, да се въведат по-строги условия за отпускане на инвалидни пенсии?
6А. Кои от изброените по-долу условия за контрол одобрявате?
(Въпросът се отнася за попълнилите с "да" на въпрос 6)
Държавните органи по-строго да контролират отпускането на пенсии за инвалидност

Да се ограничи броят на заболяванията, при които лицата се приемат за нетрудоспособни
Държавата строго да контролира дали продължава да съществува заболяването, послужило за отпускане на пенсия за инвалидност
7. Какви други мерки бихте предложили за ограничаване измамите при отпускане на пенсии за инвалиди?"

Национално представителните организации на и за хора с увреждания категорично заявяваме, че сме за ясни условия и строг ред при отпускане на инвалидните пенсии. Ние сме и за последващ контрол на здравния статус на правоимащите.

НИЕ СЪЩЕВРЕМЕННО ПИТАМЕ:

- КАКВИ СА ПРОБЛЕМИТЕ И НЕДОСТАТЪЦИТЕ В СЕГА СЪЩЕСТВУВАЩИЯ РЕД ЗА ОТПУСКАНЕ НА ИНВАЛИДНИТЕ ПЕНСИИ И С КАКВИ ДОПЪЛНИТЕЛНИ ТЕЖКИ БЮРОКРАТИЧНИ ПОХВАТИ ЩЕ СЕ РЕГУЛИРА АДМИНИСТРАТИВНО БРОЯТ НА ИНВАЛИДИТЕ, СЪГЛАСНО ВЪЗМОЖНОСТИТЕ НА ДЪРЖАВНИЯ БЮДЖЕТ?!

- НИМА И СЕГА 70% ОТ ТЕЛКОВИТЕ РЕШЕНИЯ НЕ СА СЪС СРОК ДО ТРИ ГОДИНИ, КОЕТО НАЛАГА СИСТЕМНА ПРЕОЦЕНКА НА ЗДРАВНИЯ СТАТУС. С КАКВА ЦЕЛ СЕ ВНУШАВА ЛИПСАТА НА ПОСЛЕДВАЩ КОНТРОЛ?!

- ПРИ УСЛОВИЯТА, В КОИТО ЖИВЕЕМ, ИМА ЛИ ДЪРЖАВНА ИНСТИТУЦИЯ, КОЯТО МОЖЕ ДА ПРОГНОЗИРА БРОЯ, ВИДА И СТЕПЕНТА НА УВРЕЖДАНИЯТА В СТРАНАТА?

- КОГА ЩЕ ПРИЕМЕМ ЕВРОПЕЙСКИТЕ ЗДРАВНИ СТАНДАРТИ ЗА ОЦЕНКА ВИДА И СТЕПЕНТА НА УВРЕЖДАНЕ, ИЗИСКВАЩИ ПОДКРЕПА ОТ СТРАНА НА ДЪРЖАВАТА В ПРОЦЕСА НА ИНТЕГРАЦИЯ НА НЕЙНИТЕ ГРАЖДАНИ?

- НЕ Е ЛИ ОЧЕВИДНА МАНИПУЛАЦИЯТА НА ОБЩЕСТВЕНОТО МНЕНИЕ ЧРЕЗ ФОРМУЛИРОВКАТА НА ВЪПРОС 7, ВНУШАВАЩ МАСОВИ ИЗМАМИ ПРИ ОТПУСКАНЕ НА ПЕНСИИ ЗА ИНВАЛИДНОСТ? АКО ИМА ЕДИНИЧНИ КОРУПЦИОННИ СЛУЧАИ, ТЕ ТРЯБВА ДА БЪДАТ ПРЕСЛЕДВАНИ С ЦЯЛАТА СИЛА НА ЗАКОНА.

- НЕ Е ЛИ МНОГО ПО-ГОЛЯМ ПРОБЛЕМ СРЕДНИЯТ РАЗМЕР НА ИНВАЛИДНИТЕ ПЕНСИИ, КОЙТО Е 13 ПЪТИ ПО-МАЛЪК ОТ ТОЗИ ЗА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ?

- ДОПУСТИМО ЛИ Е СТОТИЦИ ХИЛЯДИ БЪЛГАРСКИ ГРАЖДАНИ С УВРЕЖДАНИЯ ДА СТАВАТ ЗАЛОЖНИЦИ НА ДЪРЖАВНИЯ БЮДЖЕТ И СПРЯМО ТЯХ ДА СЕ ИЗВЪРШВА ОТКРИТА ДИСКРИМИНАЦИЯ?

НИЕ ПИТАМЕ:

- ХОРАТА С УВРЕЖДАНИЯ В БЪЛГАРИЯ ТРЯБВА ЛИ ДА ПЛАТЯТ НАЙ-ВИСОКАТА ЦЕНА ЗА КРИЗАТА В ИКОНОМИКАТА И ПЕНСИОННАТА НИ СИСТЕМА?

Уважаеми госпожи и господа,

Ние, национално представителните организации на и за хората с увреждания, осъзнаваме, че повдигнатите от нас въпроси не вдигат рейтингите на предаванията и не увеличават тиража на изданията, но дълбоко вярваме, че ще получим заслужена обществена подкрепа на нашия протест. Ние заявяваме, че с всички позволени от закона средства ще защитаваме правата на представляваните от нас граждани и ще сезираме за отношението към нас Европейските организации, в които членуваме, и Европейската комисия.

Становище

на национално представителните организации на и за хора с увреждания относно административната реформа по отношение на статута на Агенцията за хората с увреждания

Агенцията за хора с увреждания е създадена на основание чл.7, ал.1 от Закона за интеграция на хората с увреждания. Този член напълно кореспондира с разпоредбите на чл. 33 от Конвенцията за опазване и насърчаване на правата и достойнството на хората с увреждания на ООН, според който:
"Член 33
Национално прилагане и мониторинг

1. Държавите - страни по настоящата Конвенция, всяка в съответствие със своето държавно устройство, се задължават да определят едно или две звена в държавната администрация по въпроси, свързани с прилагането на настоящата Конвенция, като обърнат подобаващо внимание на създаването или определянето на координиращ механизъм в държавната администрация за улесняване провеждането на свързани дейности в различни сектори и на различни равнища."

Проблемите на хората с увреждания имат комплексен (мултидисциплинарен) характер, поради което в основата на държавната политика за интеграция на хората с увреждания би следвало да залегне координацията между различните институции, посочени в Закона за интеграция на хората с увреждания – Министерство на труда и социалната политика, Министерството на регионалното развитие и благоустройството, Министерство на образованието, младежта и науката, Министерство на културата, Министерство на здравеопазването и други. Нуждите на целевата група са много близки по своето естество до тези на децата и засягат проблеми от здравно, образователно, архитектурно, транспортно естество, проблеми на трудовата заетост и прочие. От тази гледна точка статутът на Агенцията за хората с увреждания би следвало да се доближи максимално до този, предлаган за Държавната агенция за защита на децата, тоест Агенцията за хора с увреждания да се преструктурира в държавна агенция. По този начин ще се създаде един независим орган, който ще осъществява координация, мониторинг и контрол върху цялостната политика за интеграция на хората с увреждания. Създаването на държавна агенция за хората с увреждания ще отговори и на изискванията на Конвенцията за опазване и насърчаване на правата и достойнството на хората с увреждания на ООН и на Европейската директива за недискриминация на хората с увреждания, която е в процес на приемане.
В действащия закон за интеграция на хората с увреждания държавната политика за интеграция на хората с увреждания се определя от Министерския съвет. Считаме това за правилно, но в закона, а и в предлаганите промени, не е ясно кой следва да формулира основните насоки и цели на тази политика. На практика всяко ведомство разработва собствена политика, без това да е обвързано в една обща визия за крайната цел на нейното осъществяване. Липсва политическият и административен превод на принципа "Нищо за хората с увреждания без хората с увреждания".
С предлаганата комисия към народното събрание се предвижда осъществяване на контрол за правата на хората с увреждания, което се припокрива в значителна степен с правомощията на Комисията за защита от дискриминация.
Същевременно координацията на политиката за хора с увреждания се възлага на министъра на труда и социалната политика.
Относно предложението услугите предоставяни от Агенцията за хора с увреждания да преминат към Агенцията за социално подпомагане считаме, че е налице неразбиране на същността на тези услуги. Всички те са насочени главно към генериране на заетост и в това отношение дейността на Агенцията за хора с увреждания е по-близка с дейността на Агенцията по заетостта, отколкото с тази на Агенцията за социално подпомагане. Случилото се с прехвърлянето на предоставянето на помощните средства от Агенцията за хора с увреждания към Агенцията за социално подпомагане е красноречив пример за вземане на решения различни от добрите европейски практики. Съгласно закона Агенцията за хора с увреждания води регистри на специализираните предприятия и кооперации, на търговците на помощни средства и приспособления и най-важното на регистър на хората с увреждания. По същество

това са инструменти за правене на интеграционна политика и тяхното място е в институция, осъществяваща такава политика.
Поставянето на знак на равенство между политиката на подпомагане и интеграция е движение в погрешната посока, което ни връща десетилетия назад. Използвайки открития метод на координация както и насоките заложени в стратегия 2020, следва да се придържаме към утвърдените практики в ЕС за изграждане на специализирани администрации, иницииращи, координиращи и контролиращи осъществяването на политики насочени към интеграцията на хората с увреждания. Считаме, че под формата на административна реформа по същество се променя цялостната визия за политиката към хората с увреждания. Преди да се превърнат в социален проблем хората с увреждания много често са тежък медицински проблем, те са тежък образователен и квалификационен проблем. Те са затворници, обградени от архитектурни и транспортни бариери, които с десетилетия не могат да бъдат премахнати. Ако към всичко това прибавим и пряката, и непряка дискриминация във всички сфери на обществения живот, разбираме, че като държава сме изправени пред сериозно предизвикателство. Скромните успехи постигнати в преодоляването на посочените проблеми очевидно означават, че е необходима смяна както на политиката в съответствие със стандартите и принципите заложени в Конвенцията за защита правата на хората с увреждания, така и с успешните практики на страните от ЕС, така и на инструментите за нейното провеждане.
Административната реформа (по отношение на хората с увреждания) има своя смисъл само ако оптимизира администрацията като инструмент за провеждане на определена политика. В този смисъл ние, като национално представителни организации на хората с увреждания и членове на Националния съвет за интеграция на хората с увреждания, считаме, че е необходимо да се проведат консултации в съответствие с разпоредбите на чл.6, ал.3 от Закона за интеграция на хората с увреждания, както относно бъдещите промени в закона, така и за произтичащите от това промени в държавната администрация, касаещи проблемите на хората с увреждания.

С уважение и най-добри пожелания:

Асоциация на родителите на деца с нарушено зрение
Председател - Лазар Живанкин

Асоциация "Национален съюз на кооперациите на инвалидите, Национална федерация на работодателите на инвалидите
и Съюз на военноинвалидните кооперации в България"
Председател - Маринела Ангелова

Асоциация на родителите на деца с увреден слух
Председател - Мария Кръстева

Асоциация на родители на деца с епилепсия
Председател - Веска Събева

Българска асоциация за невро-мускулни заболявания
Председател - Виолета Антонова

Българска асоциация за лица с интелектуални затруднения
Председател - Мария Недялкова

Българска асоциация "Диабет"
Председател - Димитър Богданов

Комисия по интеграция на хората с увреждания
Изпълнителен директор - Васко Кузев

Съюз на глухите в България
Председател - Васил Панев

Съюз на инвалидите в България
Председател - Красимир Коцев

Център за психологически изследвания
Председател - Д-р Диана Инджова, Ph.D.

Национален център за социална рехабилитация
Председател - Пламен Захариев

Съюз на слепите в България
Председател - Васил Долапчиев

Съюз на военноинвалидите и военнопострадалите
Председател - Петър Велчев

Национална асоциация на сляпо-глухите в България
Председател - Димитър Парапанов

Национален център за рехабилитация на слепи
Изпълнителен директор – Стефан Данчев

Национална потребителна кооперация на слепите в България
Председател - Михаил Кърлин

Национален съюз на трудово-производителните кооперации
Председател - Стилиян Баласопулов

Национална организация "Малки български хора"
Президент - Светослав Чернев

София, 30 август 2010 г.

ЕСПЕРАНТО Активна дейност на българските слепи есперантисти

От 10 до 16 юли във Виена се проведе 76-ия международен конгрес на слепите есперантисти. Сред участниците имаше и осем българи, които активно участваха в конгресната програма. Родното есперантско движение бе оценено като едно от най-активните, а брайловото списание „Есперанта файреро” (Есперантска искра) като едно от най-популярните.
Конгресната тема бе: "Стимулиране на невиждащите младежи да изучават Международния език "Есперанто" и осигуряване на подходящи технически и нетехнически пособия за обучение". Бе приета и съответната резолюция:
"Участниците в 76-ия конгрес на слепите есперантисти, състоял се от 10 до 16 юли 2010 г. във Виена, Австрия - 50 представители от 13 страни, призовават националните есперантски организации и националните организации на слепите в своята дейност да се отнасят с внимание към зрителнозатруднените есперантисти. Модерният звукозапис и съвременното печатане дават възможност за издаване на учебни пособия, даващи възможност на зрителнозатруднени учащи се да участват в езикови курсове заедно със своите виждащи съученици."
***

От 20 до 22 август в СОУ "Проф. д-р Иван Шишманов" Варна се проведе традиционната национална среща на българските есперантисти. Тя бе посветена на световноизвестния есперантист, поет, писател, педагог, полиглот и пътешественик Василий Ерошенко. На многогодишни и активни есперантисти от Варна бяха връчени почетни грамоти. Наградите получиха Борис Бодичев, Веселина Стоилова, Елена Николаева. С почетна грамота бе удостоен и директорът на училището Петър Петров за неговото активно съдействие.
***
От 3 до 5 септември в Сопот се състоя 62-ия конгрес на Българския есперантски съюз. В него участваха и слепи есперантисти от Пловдив и Разград. Ангел Сотиров, Владимир Желев и Радка Стоянова активно се включиха в конгресната програма. Конгресът избра ново ръководство и председател на БЕС – проф. инж. Божидар Леонов.
***
В сътрудничеството и с финансовата помощ на Фондация "Съпричастие" бе издаден аудиодискът "Една българска роза". Дискът съдържа 19 български популярни песни в изпълнение на есперанто на Е. Николаева и Н. Стойнова. Със съдействието на Фондация "Благодат" предстои и издаването на брайлов сборник с есперантските текстове на песните.
АНЕБ работи в тясно сътрудничество и със ССБ, Национално читалище "Луи Брайл" и НПК на слепите в България.

Владимир ЖЕЛЕВ

ИЗ ЖИВОТА НА ОРГАНИЗАЦИИТЕ Горна Оряховица

Среща с приятели

На 16 юли 2010 г. посрещнахме гости от Шумен - Любка Лазарова, Дочка Стойкова, Генко Изворски и Георги Георгиев.
Успяхме да проведем две важни срещи. Първата беше в Община Горна Оряховица с експерта по социалните дейности Миглена Папазова. В нея освен гостите взеха участие и членове на УС на ТСО на слепите. Целта беше обмяна на опит, свързан с работата в ЦРСИ за хора с нарушено зрение в Шумен. Получихме обещание за съдействие от г-жа Папазова за намиране на сграда и разкриване и в Горна Оряховица на ЦРСИ за лица с увредено зрение. Подготвено е предложение до Общинския съвет, тъй като отдавна е назряла такава необходимост.
Втората среща се състоя в Младежкия дом в Горна Оряховица. На нея се проведе дискусия на тема "Какво би ви направило щастливи?", в която участваха членовете на Сдружение "Човещина" и гостите от Шумен.
Като въведение към темата за дискусия бяха прочетени мисли за щастието на известни личности, снети от Интернет.
Ето част от мненията по темата както на членовете на Сдружението, така и на гостите от Шумен:
Димитър Панайотов - председател на Литературен клуб "Асен Разцветников" от Горна Оряховица - "Семейството и работата ме правят щастлив, но бих искал да виждам и радост в очите на хората около себе си."
Радомир Шопов - бивш локомотивен машинист, поет от Горна Оряховица: "Бих се радвал, ако може да се възродят духовните ценности на българския народ."
Евгени Млеченков - член на ССБ: "Чувствам се щастлив от общуването с приятелите си и много се радвам, когато те не ме забравят."
Тодорка Пенчева - член на УС на ТСО - "Според мен щастие е да обичаш и да си обичан."
Любка Лазарова - районен председател и изпълнителен директор на ЦРСИ на хора с нарушено зрение в Шумен: "Смятам, че човек трябва да е здрав и да подарява светлина в душите на хората с добрите си дела, както и да се ръководи от християнските добродетели."
Дочка Стойкова - сътрудник на Любка Лазарова - "Чувствам се щастлива, когато съм здрава и помагам

на хората около мен."
Георги Георгиев от Шумен - ръководител производство: "Щастието е относително и може би са най-щастливи тези, които умеят да се радват на малките неща."
Кремена Крумова - журналист от в. "Борба" от Велико Търново - "Споделената любов прави хората щастливи."
Отец Райко - игумен на Дряновския манастир - "Според мен световната глобализация е довела до отдалечаването ни от библейските закони, което от своя страна води човечеството към самоунищожение."
Катя Кряжева - председател на Сдружение "Човещина" и на ТСО на слепите в Горна Оряховица - "Според мен СВОБОДАТА, даваща възможност за избор човек сам да решава какво да работи, кого да обича, с кого да се среща е важно условие да се чувстваме щастливи."
Генко Изворски - управител на "Успех металпринт ССБ" ЕООД Шумен - "Смирението е грозно и то не може да ни направи щастливи. Дори да не сме уверени в успеха, сме длъжни да опитаме!"
Във втората част на срещата присъстващите имаха удоволствието да поздравят г-н Генко Изворски с приемането му за член на Съюза на българските писатели.
Предварително членовете на Сдружението бяха прочели сборника от разкази "Мъжка импресия" и задаваха въпроси на автора, свързани с имената на героите и селищата, както и с творческия процес. Генко Изворски сподели, че негов учител е Йордан Йовков, който от малък го привлича с хуманизма в творчеството си. Някои от разказите си е написал за три дни, а други са били коригирани многократно, докато стигнат до окончателния си вариант.
Дочка Стойкова прочете кратки откъси от няколко разказа, а Генко Изворски разказа интересни истории, свързани с идеите за написването им.
Срещата продължи на чаша бяло вино и сладкиши в офиса на ТСО и въпреки жегата разговорите бяха оживени и с неохота трябваше да се разделим с гостите.

Катя КРЯЖЕВА,
председател на Сдружение "Човещина"

Плевен

На 10.08.2010 г. председателката на ТСО Долни Дъбник г-жа Веселина Вълчинкова навърши 80 години.
Не е важно колко години ще навършиш, а по важно е какво си сторил през всичкото това време. Г-жа Вълчинкова е в структурите на ССБ повече от четвърт век, най-напред като сътрудник на покойния вече председател и неин съпруг г-н Васил Вълчинков. От 2005 г. зловещата съдба й поднесе лоша шега - тя самата заболя от коварно очно заболяване. Това обаче не й попречи да продължи святото дело на г-н Вълчинков. Той й бе завещал никога да не изоставя слепите и тя до днес се придържа към неговия завет. За организацията тя е организатор, психолог, утвърден педагог и оказва всякаква помощ на съюзните членове и техните близки.
Аз искам да изразя искрената си благодарност, че именно тя ми съдейства при издирването на хора с двойно сензорно увреждане - сляпо-глухи. И сега работим съвместно, което е от полза за хората с увредено зрение и слух.
Позволете ми от името на членовете на УС на ТСО Долни Дъбник и всички съюзни членове да изразя голямата ни обща благодарност за всичко, което прави г-жа Вълчинкова за организацията и за всеки съюзен член поотделно! Тя живее с нашите проблеми, които ни съпътстват ежедневно и в повечето случаи съдейства за тяхното разрешаване. Ето един случай с мен самата. Трябваше да с явя на изпит във Великотърновския университет и нямаше кой да ме придружава и след като се обадих на нашата Веселина, тя с охота прие моята молба. Това бе първият ми студентски изпит и бях горда, че именно тя ще ме изпроводи в първите стъпки от студентството.
Вълчинкова е човекът-родител и пазител на организацията и съюзните членове! Нека вдигнем тежки чаши и да пожелаем на г-жа Вълчинкова здраве, любов и дълголетие!

Величка ДРАГАНОВА

Средец

Впечатления от една изложба

Макар и с известно закъснение, публикуваме този очерк, посветен на една интересна културна проява. На 10 юни в галерия "България" гр. Бургас бе открита самостоятелна изложба на Стоян Филев - член на ТСО Средец. В деня на откриването присъстваха съюзни членове от ТСО Средец и ТСО Бургас. Председателката на ТСО Бургас Бинка Монева след кратко слово поднесе букет цветя. От ТСО Средец също бяха поднесени цветя. Стоян Филев представи 27 картини. Макар и различни по съдържание, в тях имаше нещо общо – завладяваща топлота и сърдечност. Преобладават пейзажите, в които тези чувства са отразени като в огледало. От всяка картина, независимо дали е гора, поле, мост, река, лъха свежест и чистота. Завладяващо е спокойствието на пасящите коне и бавно движещата се костенурка по прашния път. Гледайки снега отрупал къщата, като че ли усещаме хладния дъх на зимата. Макар само четири да са натюрмортите, те показват, че красотата на цветята, свежестта на узрялото грозде, ябълки и тикви са уловени от ръката на Стоян Филев. А една от картините му носи духа на българската непреходна традиция - шарена стомна, писани чинии, джезве и чаши за кафе, дървена лъжица, рог на сръндак и чанове. Каква сърдечност! Още с влизането в галерията замирисва на море. Поглед към морето, фонтана в морската градина и самотната чайка. Ясно, чисто, синьо и с много любов!
Стоян Филев казва, че рисуването е удоволствие. И до ден днешен спазва правилото да не сяда да рисува, когато е изнервен или когато нещо го тревожи. Убеден е, че утвърждаването, успешната реализация се постига, когато художника се посвещава на едно пристрастие - желанието да рисува природата с нейните красоти.
Напускайки галерията, усещаме себе си малко по-добри, по-спокойни. Разделяме се с художникът с надеждата за нова среща с неговите пейзажи.

Весела ПАРАШКЕВОВА

Бургас, 19 август

Дневен център за хора със зрителни увреждания към Община Бургас и ТСО Бургас организираха посещение на град Ахтопол за представянето на новата стихосбирка "Изгубени години" на Веселина Михайлова, член на ТСО Бургас. Представянето на стихосбирката откри г-н Манол Манолов - поет от Бургас, който е член на ТСО Бургас. Приветствия и поздравителни телеграми бяха поднесени от кмета на Ахтопол г-н Бисер Колев, заместник кмета на Община Царево г-жа Мария Ценова, областния управител г-н Гръбинаров. Поетесата получи много цветя и поздравления от близки и приятели. Г-жа Веселина Михайлова благодари и въпреки здравословните си проблеми ни декламира едно прекрасно стихотворение от нейната последна стихосбирка. Имаше и сълзи, и усмивки, но всички бяхме щастливи да чуем няколко от нейните дълбоко чувствени творби. Цялата стихосбирка е посветена на родния град Ахтопол. Веселина Михайлова споделя: "Макар и да недовиждам, макар и да съм прикована на легло, или да ходя с помощта на патерици, паметта ми е запазена и това, което творя достига до сърцата на моите събратя по съдба, вдъхва им кураж, дава им сили да издържат на съпътстващите ги неволи. Само тяхната признателност ми е достатъчна, за да изпитам удоволствие, че и аз правя добро, че животът ми не е преминал напразно."
От Ахтопол се отправихме към приказно красивата река Ропотамо. Незабравими ще бъдат миговете прекарани на корабчето. За миг забравихме здравословните си проблеми и бяхме истински щастливи. Приказни мигове. Още не беше отминал унесът от преживяното на Ропотамо и вече сме в гр. Созопол. Тук в църквата "Свети Георги" се поклонихме пред мощите на свети Йоан Кръстител. Тишината и

тайнствеността са успокояващи. Последна спирка за този ден бе църквата "Свети Никола" в град Черноморец. Тук отново бяхме посрещнати от успокояваща тишина и мирис на цветя. В двора има аязмо с лековита вода. Всички с вяра и надежда си измихме очите и отнесохме лековита вода за дома. Всеки от нас дълго ще помни този ден, изпълнен с хубави преживявания и щастливи мигове.

Весела ПАРАШКЕВОВА

Добрич

Копривщица пее

На 6 август сутринта отпътувахме за Фолклорния фестивал в Копривщица с автобус на "Пътнически превози" Добрич. В самодейната група се включиха пенсионери от клуб "Европейски гласове" и Брацигово с ръководители Иванка Димитрова - секретар на областното ръководство на пенсионерите и Славка Димитрова – заместник председател на градските клубове на пенсионерите в Добрич. Присъствахме и ние - Певческа група "Пей сърце" към Териториална организация на слепите в Добрички регион с ръководител Кирил Сотиров.
Бяхме много развълнувани, тъй като ни предстоеше участие на такъв голям фестивал. Всички знаехме, че сме добри и въпреки че очаквахме достойна конкуренция, това не ни пречеше да очакваме представянето си с нетърпение.
Пътят до Копривщица беше много дълъг. Той премина в песни, закачки и шеги. През цялото време акордеонистите не спираха да свирят, а ние да пеем. Не се познавахме с някои хора от клубовете, но със запознанството между нас се получи едно добро приятелство. Минахме през много градове и села. Видяхме много хора, които сякаш ни пожелаваха успех. И така през целия път. Минахме през Карлово. Видяхме къщата на Васил Левски, през Калофер - родния град на нашия голям поет Христо Ботев. След дълго пътуване пристигнахме в Копривщица. Там бяхме настанени в общежитие на СОУ "Любен Каравелов". След настаняването си излязохме да разгледаме града. Беше много интересно. Отвсякъде се чуваше народна музика - песни, свирене на гайда. По улиците се разхождаха кукери и много фолклорни състави. Имаше сергии с изложени керамични изделия, халища, народни носии и други. Беше впечатляващо, тъй като виждахме всичко това за пръв път.
Вечерта отидохме да видим нашата Ваня Вълкова, която пееше в едно заведение добруджански песни. Тя много се развълнува като ни видя.
На другия ден, след като освободихме общежитието, се насочихме към естрадата, където щяхме да пеем. Трябваше да извървим 5 километра пеш. Но това не ни попречи, макар и много изморени, да отидем навреме. Нашата Добричка област беше на трета естрада. Много състави от областта се представиха. С много хора се запознахме. Много песни чухме - познати и непознати. Трите състава от нашата група се представиха добре, но имаше и други успешно представили се състави от Добричка област. Ние бяхме горди, че имахме възможността да дойдем в Копривщица и да покажем своите възможности.
Времето неусетно минаваше и трябваше отново да слизаме към града, да вземем автобуса и да отпътуваме обратно към дома. Нямаше как, това трябваше да стане. Но как да се разделим с новите си приятели от фестивала в Копривщица. Автобусът ни зовеше. Качихме се и отново - песни, музика, та чак до късно вечерта, когато се завърнахме в Добрич. Пожелахме си нови срещи и успехи в по-нататъшната ни работа.

Паунка ПЕЕВА

Открихме учебната година в НПО "ХобиСклуб"

С особена почит и уважение посрещнахме разказите на бившите учителки Мария Златева и Зинка Петрова, като се започна с първия звънец и с познатото "Клас, стани!" и се премина през търкулналите

се неусетно 40 години трудов стаж. Всеки от нас преживя миговете на своето детство и образование. Увлекателна бе ретроспекцията на краеведа Петър Жеков, който ни върна 60 години назад чак до 236-о постановление на Министерски съвет от 1952 г. Това активизира спомените на Величка Драганова, Александра Желева, Николай Димитров , Янко Златев и др.
Наша скъпа гостенка бе и председателката на РО на глухите в Добрич - Петя Митева. Тя разказа за участието си в проекта "Аз творя красота" на Областния съвет на инвалидите "Надежда". От това си участие си е направила следното заключение - "Хората с увреждания винаги трябва да си помагат и подкрепят!"
Денят завърши с оповестяване на идващите празници и събития в Добрич.

Иван ТОДОРОВ

10 години НПО "ХобиСклуб" в Добрич

Неправителствената организация "ХобиСклуб" Добрич е идея и проект на Иван Тодоров - ревностен защитник на правата на хората с увреждания.
В организацията, създадена през 2000 г., членуват 158 души със зрителни и други увреждания. Разработени са и са реализирани 16 проекта в полза на хората с увреждания, сред които: "Когато сме с човек без зрение", "Поощряване на възможностите и стимулиране на изявите на хората със зрителни увреждания", "Поглед навън" , "Асистент на повикване", "Добруджанско хоро на Еньовден", "Да прогледнем със сърцата си" и много други.
Разнообразна и богата е дейността на клуба. Притежаваме над 50 грамоти, почетни знаци, статуетки от различни участия в областта на певческото и литературното творчество. Имаме богат фонд от снимков материал. През тези 10 години на организацията са гостували над 200 изявени личности от Добрич, страната и чужбина, провеждани са много екскурзии, последната от които до Румъния беше посветена на 70-годишнината от освобождението на Южна Добруджа и преселението на севернодобруджанци в Добрич и областта.

Виж снимки:

ИНФОРМАЦИОННА БАНКА "ЗАРИ" Не доказаха връзка между рака и употребата на мобилен телефон

Според част от данните хора, които използват прекомерно мобилни телефони имат по-голям риск да развият мозъчен тумор.
Най-мащабното проучване на връзката между употребата на мобилни телефони и някои видове рак на мозъка не стигна до категорични резултати. Изследването показва, че е възможен риск за здравето вследствие на прекомерното използване на мобилни телефони, съобщават от Световната здравна организация (СЗО), която е автор на проучването. Необходими са допълнителни изследвания, за да се получат по-убедителни отговори.
В продължилото 10 години изследване са взели участие 13 000 души. За този период учените не са успели да съберат достатъчно данни, за да могат да заявят категорично, че мобилните телефони са причина за развитието на ракови заболявания.

Според някои от данните хората, които използват прекомерно мобилни телефони имат по-голям риск да развият мозъчен тумор. Като цяло обаче потребителите на телефони са с по-малка вероятност от рак, отколкото хората, които не ползват мобилен телефон.

ООН: Озоновият слой бавно се възстановява

Намаляването на озона обаче ще продължи още доста десетилетия, тъй като няколко ключови вредни вещества остават в атмосферата дълго време
Озоновият слой, който предпазва живите организми от вредните ултравиолетови слънчеви лъчи, е на път да се възстанови в голяма степен до средата на века, но в полярните пояси това ще стане по-бавно, съобщи Ройтерс, като се позова на доклад на Световната метеорологична организация и Програмата на ООН за опазване на околната среда.
Намаляването на озона обаче ще продължи още доста десетилетия, тъй като няколко ключови вредни вещества остават в атмосферата дълго време, след като отделянето им е прекратено. "През последното десетилетие озоновият слой около планетата и озонът над Арктика и Антарктика е спрял да намалява, но все още не е започнал да се увеличава", гласи докладът. В документа, съставен от 300 учени, се дава положителна оценка на Протокола от Монреал от 1987 г., подписан от около 200 държави, който е спрял допълнителното изтъняване на озоновия слой и е помогнал за смекчаване на парниковия ефект.
"В резултат на постепенното изтегляне на увреждащите озоновия слой вещества по силата на Протокола от Монреал се очаква озоновият слой извън полярните пояси да се възстанови до нивото преди 1980 г. в някой момент преди средата на този век", гласи още докладът.
Озоновата дупка, която се отваря над Антарктика всяка пролет обаче се очаква да се свие до нивото преди 1980 г. в края на 21-и век. През пролетта, когато озоновата дупка е голяма, в Антарктика продължава да се отчита силно ултравиолетово лъчение, отбелязват авторите на доклада.

НАЦИОНАЛЕН ПРАЗНИК 125 години от Съединението

6 септември - Денят на Съединението - е една от бележитите дати в новата българска история, едно от най-дръзките и най-достойни събития в развитието на българската държава.
Съединението е чисто българско завоевание - без външни подбудители, крепители и защитници. Това е първата категорична заявка за самостоятелно, равноправно участие на българите в модерната история на Европа и първият ясен знак за европейските политици, че трябва да се съобразяват с млада България.
На 6 септември 1885 година е провъзгласено съединението на разделените по силата на Берлинския договор Източна Румелия и Княжество България. По силата на Берлинския договор от 1878 г. Южна България, наречена по искане на английската дипломация Източна Румелия, е откъсната от възобновената българска държава и включена отново в пределите на Османската империя, макар и с известна автономия.

Българското население от областта не се примирява с несправедливите решения на Берлинския договор и незабавно повежда борба против тях. Първоначалният замисъл е присъединяването на областта да стане заедно с присъединяването на другите откъснати от Княжеството български области. След като това се оказва невъзможно, главно поради неподходящата международна обстановка, на преден план излиза задачата да се реализира поне присъединяването само на Източна Румелия. Първите опити за осъществяване на тази задача се предприемат още през 1880 г. През 1884 г. въпросът за присъединяването на Източна Румелия към Княжество България отново излиза на преден план, но и този път не може да бъде решен.

Борбата взема организиран характер след учредяването на Българския таен централен революционен комитет (БТЦРК) в Пловдив през февруари 1885 г.

Той се нагърбва с изпълнението на задачата само с революционни средства, по примера на дейците на Априлското въстание през 1876 г. През лятото на 1885 г. е избран нов състав на БТЦРК, който, без да се отказва от подготовката на масова революционна борба, издига лозунга за обединение на Южна и Северна България под скиптъра на княз Александър I Батенберг. Предприемат се бързи действия за спечелване на някои командири на Източнорумелийската милиция. Решено е акцията да се проведе към средата на септември 1885 г., но започналите големи демонстрации в някои села и градове стават причина тя да се ускори. Дава се заповед на 5 срещу 6 септември формираните в околните на Пловдив села и градове чети да се отправят към областния център. Сутринта на 6 септември те, заедно с частите на Източнорумелийската милиция, обкръжават конака и арестуват намиращия се в него главен управител – Г. Кръстевич. Кръстевич е бил донякъде наясно с целите и организацията на съзаклятниците, но като родолюбец предпочита да не моли султана за турски войски и се предава доброволно.

Веднага след провъзгласяването на Съединението е сформирано Временно правителство начело с д-р Г. Странски, което поема управлението на областта до пристигането на княз Александър I Батенберг. В състава на временното правителство влизат: д-р Г. Странски (председател), д-р Ст. Чомаков (подпредседател) и членове: майор Д. Николаев, майор Д. Филов, майор С. Муткуров, майор Р. Николов, Й. Груев, К. Пеев, д-р Г. Янкулов, Д. Юруков, З. Стоянов, Г. Данчов, Ат. Самоковец и Г. Бенев. За главнокомандващ източнорумелийската милиция е назначен майор Д. Николаев.
Присъствието на лица от двете политически партии в областта, на четирима военни дейци и представител на БТРЦК трябва да покаже на външния свят и особено на Русия, че Съединението е общонародно дело, а привличането на туркофила д-р Ст. Чомаков – да внесе успокоение у Високата порта.
Веднага след съставянето си Временното правителство обявява военно положение в областта и издава заповед за мобилизиране на мъжкото население, годно да носи оръжие. Заедно с това то отправя и покана до княз Александър I Батенберг да поеме управлението на обединена България. Временното правителство просъществува до 9 септември 1885 г., когато в Пловдив пристига князът и възлага функциите му на Комисарство на Южна България.
Александър I Батенберг – княз на България от 1879 г. до 1886 г., генерал и хесенски принц, е роден на 5 април 1857 г. във Верона (Италия). Племенник е на руския император Александър II. Участва като

доброволец в Руско-турската освободителна война (1877-1878 г.). Избран е за български княз от Първото Велико народно събрание на 17 април 1879 г. по препоръка на руския император и със съгласието на Великите сили, подписали Берлинския договор (1878 г.). Още с встъпването си на престола Александър I Батенберг изразява недоволство от ограничените правомощия, които му предоставя Търновската конституция. Затова се насочва към съюз с Консервативната партия (чиито водители още по време на Учредителното събрание (1879 г.) се обявили за олигархично управление) и с нейна помощ се стремял да засили личната си власт.
На 27 април 1881 г., с активното съдействие на ген.-лейтенант П. К. Ернрот, който по това време е военен министър в България, Александър I извършва отдавна замисления държавен преврат, след който суспендира конституцията и въвежда т.нар. режим на пълномощията (1881-1883 г.). Но този акт не дава очакваните резултати, напротив, князът губи до голяма степен своя престиж в България и се лишава от подкрепата на Русия. Това го принуждава да възстанови конституцията още преди да изтече определеният от него 7-годишен период на пълномощията.
Съгласието му да приеме Съединението на Източна Румелия с Княжество България, прокламирано на 6 септември 1885 г. в Пловдив, съдейства до известна степен за закрепване на положението му вътре в страната.
Външнополитическите му позиции обаче стават още по-нестабилни. След Сръбско-българската война (1885 г.), в която Александър I е главнокомандващ българската войска, настъпва обтягане на руско-българските отношения. Това създава силни настроения против него сред голяма част от българските политически дейци и сред висшия състав на армията. На 9 август 1886 г. група офицери русофили извършват преврат и свалят Александър I от престола. Въпреки извършения контрапреврат, поради отказа на руския император да одобри завръщането му в България, на 26 август същата година той абдикира и напуска завинаги пределите на страната, като се отказва от българската княжеска титла и от привилегиите си на принц. След абдикацията служи в редовете на австро-унгарската армия до края на живота си. Умира на 17 ноември 1893 г. По негово желание е погребан в София, където му е издигнат мавзолей.

ПРОЕКТИ Работен семинар на специалистите от "Бюро по труда за лица със зрителни увреждания"

На 2 и 3 септември 2010 г. в Банкя, хотел Хармония се проведе семинар "Интензивно подкрепящо обучение тип "брейнсторминг" на специалистите, работещи в Бюро по труда за лица със зрителни увреждания в град София и град Пловдив по проект "Създаване на социално предприятие "Бюро по труда за лица със зрителни увреждания" № BG051PO001-5.1.01-0046-C0001". Лектори и фасилитатори на семинара бяха проф. д-р Иван Кацарски и проф. д-р Владимир Радулов, директорът на Националния център за рехабилитация на слепи гр. Пловдив Стефан Данчев и д-р Петър Стайков в качеството му на ръководител на проекта. В семинара взеха участие всички, ангажирани с работата на Бюрото по труда за лица със зрителни увреждания, функциониращо на територията на градовете София и Пловдив. Заседанията бяха провеждани в широко използваната вече интерактивна форма "брейнсторминг". Работата на семинара в този формат предразполагаше към фокусиране вниманието на участниците върху свободна дискусия по предварително набелязаните теми.
Представен беше досегашният опит на Бюрото по труда. Беше отчетено, че след преодоляване на сериозните затруднения, които работещите по проекта имаха при неговото започване, нещата вече са се нормализирали и дейността на Бюрото по труда навлиза в своята същинска част. Вече имаме регистрирани повече от 50 кандидати за работа със зрителни увреждания от София и Пловдив. Формиран е и екипът на трудовите посредници, които провеждат срещи с различни работодатели с цел намиране на подходящи работни места и съответно подходящи социалнопсихологически условия за приемането на работа на хора с увредено зрение.
В този контекст участниците обсъдиха плюсовете и минусите на различни модели на взаимоотношения между работодател и лице със зрително увреждане.
Стана ясно, че днес сме в ситуация, в която трябва радикално да променим представите си за

основните характеристики на тези взаимоотношения. Поради това, че до неотдавна масовият опит, който можехме да анализираме, беше опитът придобит в работата на специализираните предприятия ние все още изоставаме в набирането и анализа на информацията за спецификите на взаимоотношенията между работодател и работник или служител със зрителни увреждания, които се формират в резултат на сключен между тях договор в условията на конкурентност, несигурност и повишени изисквания предявявани от свободния пазар на труда.
В тези условия особена важност придобива спецификата на мотивацията за работа или казано с други думи - кой и защо иска да работи.
Сериозен дебат възникна по проблемите, отнасящи се към подготовката на нашите кандидати за работа за общуването им с бъдещите им работодатели. Като най-приемлив модел на тези отношения се разглежда моделът, при който имаме висока степен на партньорство при съблюдаване изискванията на съществуващата във фирмата или администрацията субординация. За постигането на такива взаимоотношения новопостъпващите работници и служители трябва да подпомагат своите работодатели, за да могат те от своя страна да се освободят от доминиращите чувства на съжаление и милосърдие, на притеснение и суеверен страх, желание за прекомерно покровителство.
При дискусиите по проблема за съотношението между формалното равенство на правата и трудностите за достигането на истинска равнопоставеност на преден план излязоха обсъжданията за меко казано неоднозначното, ако не и противоречиво влияние на заложените в нашето трудово и социално законодателство различни защитни механизми. Отново беше потвърдено становището, че за създаването на нови възможности за трудова реализация на незрящите в България трябва много деликатно да се отнасяме към проблема за степените на консумиране на предвидените в законите права и привилегии.
След това участниците разгледаха въпросите за съвременните измерения и специфики на организационната култура на модерния български мениджър, естествено през призмата на взаимоотношенията с работници и служители със зрителни увреждания.
В този контекст бяха поставени за разглеждане въпросите за фирмената политика като променлива величина, колебаеща се между печалбата и социалната отговорност на бизнеса, между пазарния фундаментализъм и социално ориентираните ангажименти на предприемачите, както и проблемът за нормата на печалбата в съотношение към относителния дял на заетите във фирмата работници и служители с увреждания.
Цялата дискусия разбира се беше подчинена на идеята да бъдат набелязани конкретни техники за работа на екипа на Бюрото - психолози и трудови посредници – с кандидатите за работа от целевата група и потенциалните техни работодатели.
Участниците в семинара дадоха много висока оценка за качеството на извършената работа и препоръчаха при организирането на следващ такъв семинар да се акцентира повече върху конкретни случаи от работа с работодатели, както и да бъде по-детайлно разгледан натрупаният в работата на трудовите посредници опит в процеса на медиация на пазара на труда.

Петър СТАЙКОВ

СПОРТ Страсти край големия язовир

Вече много пъти е ставало дума за популярността, на която се радва спортният риболов сред незрящите в последните години.
След проведени регионални състезания, където бяха излъчени победители и сформирани отбори, на 14 септември премина и Националното съревнование по спортен риболов за незрящи.
Домакини на проявата бяха колегите ни от РСО Монтана с председател Атанас Иванов, а спонсори - Община Монтана, Съюз на слепите в България и Българска параолимпийска асоциация с президент г-н Илия Лалов, който беше гост на мероприятието.
Надлъгването с шараните се проведе на язовира край село Расово. Любезните домакини бяха осигурили присъствието на медицинско лице, както и полицейско присъствие, а съдийството се

осъществяваше от представители на Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури.
За нарастващата популярност на спортния риболов сред невиждащите хора свидетелстваше и големият брой участници. В националното състезание взеха участие 12 отбора от почти всички наши регионални организации.
Тук бяха риболовците от Варна - град, където рибарлъкът е традиция. Тук бяха и представителите от Шумен, Дряново, Плевен, Монтана, Сливен, Стара Загора, Пловдив, Кюстендил, Кърджали и два отбора от столицата. Всички те пристигнаха с голямо настроение, спортен хъс и желание за победа. Много от участниците се бяха подготвили да мамят рибите с най-различни хитрости и разнообразни примамки. Сред риболовците имаше и две представителки на нежния пол. Това бяха Кънка Витова - председател на спортния клуб в Кюстендил, която освен риболовец е и много добър шахматист, и Недялка Камбурова - председател на РСО Кърджали.
Съревнованието стартира в 9.30 и бе решено да продължи 4 часа. По регламент за всеки отбор имаше по един придружител и помощник, а отборите се състояха от по трима души. Спазено бе и задължителното разстояние от по 8 метра между отделните състезатели.
И естествено първият резултат не закъсня. Малко след старта на съревнованието бе уловен и първият шаран. Рибата се излъга да се закачи на въдицата на Добрин Добрев от Сливен.
В началото риболовът потръгна, но след 11 часа, може би поради горещото време, рибата се изпокри и престана да кълве. Затова и в края на съревнованието уловът като цяло беше много слаб като за толкова много риболовци.
Все пак уловена бе достатъчно риба, за да позволи оформянето на класиране и да не се провали състезанието.
На награждаването присъства кметът на община Монтана г-н Златко Живков, както и кметът на село Расово Стефан Копашев. През цялото време тук бе и председателят на ССБ Васил Долапчиев. За съжаление на проявата не можа да присъства кметът на Вълчедръм Иван Барзин, който също има голям принос за доброто протичане на състезанието.
Отборите-победители бяха наградени лично от кмета на Община Монтана с купи и грамоти, както и с парични награди.
На първо място се класира отборът на Варна с 3580 точки. Отборът получи освен купата и 120 лева парична награда.
Второто място завоюва единият от софийските отбори с 1714 точки и освен купата получи 80 лв. парична награда.
На трето място се класира отборът от Горна Оряховица.
Освен отборното, в първенството имаше и индивидуално класиране.
Тук първото място грабна отново представител от Варна - Петър Здравков Иванов, който получи парична награда от 30 лв. Наградата връчи г-н Илия Лалов – президентът на Българската параолимпийска асоциация.
Вторият класирал се риболовец бе Паруш Иванов Парашкевов, също представител на морската ни столица. Неговата парична награда бе от 20 лв., които му връчи кметът на Расово Стефан Копашев.
И третото място бе за Михаил Василев Михайлов, представител на отбора на РСО София от гр. Перник. Той получи 10 лева, с които го награди г-н Велик Атанасов в качеството си на председател на Спортната федерация на хора със зрителни увреждания.
Най-голямата риба в този ден улови Петър Здравков Иванов, но още по-голямата все пак бе уловена от г-н Лалов, който получи като подарък един твърде внушителен по размерите си шаран като жест на благодарност за големия му принос за развитието на спорта сред хората с увреждания.
Награда бяха подготвили и съдиите от териториалното звено на Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури, чийто принос за отличното протичане на състезанието също бе много голям.
Това бяха плакети и грамоти за класиралите се на първите три места в индивидуалното класиране.
През цялото време всички – участници и гости, се радвахме на отлична организация, топло и сърдечно домакинство и много, много добро настроение.

Марина ПЕТКОВА

Виж снимки от съревнованието:

PRINCESS

PRINCESS